

Nr. 1200 Godmorgen til alle.

Morgenmeditation søndag den 9. januar 2022

Nøgleord: Tilgivelse hænger sammen med valg, og hvad man vælger.

Godmorgen i dag er det søndag 9.1.2022. Vi skal have Morgenmeditation nr. 1200. I dag var der forbindelse (efter to dage uden). Det bliver godt, håber vi.

I dag skal vi arbejde med en lidt anden måde at bygge en meditation op på, end vi plejer at gøre. Det gør nok ingenting. Vi skal arbejde med et ord, der hedder tilgivelse, tilgivelse. Man kan altid tænke på, hvem skal jeg tilgive, hvad skal jeg tilgive og hvorfor. Tilgivelse hænger sammen med valg, og hvad man vælger. Så det vi arbejder med i dag, er tilgivelse, valg og hvad man vælger.

Hvis nu I forestiller jer, at vi er ved at bygge en ny vej, den er ikke så bred, men der kan køre biler på den, men der er kun plads til en retning.

I siger, I har bygget den vejen, I har bygget på den længe. Den er bygget stabilt op fra bunden af de rigtige råmaterialer. Det var råmaterialer, der var velegnede til at bygge med. I har vibreret det, I har lagt lag på lag, og det er gået godt. I ved nu, at der mangler kun 40 cm. i at lave vejkassen stabil og bæredygtig i toppen. I har haft mange vognmænd til at køre materialer, fordi det er en lang vej. Det er også en smal vej.

I har en vognmand, I har en aftale med. Det kørte godt, placeringer, bakke til, brugte de materialer der skulle til for at bygge denne her vejkasse. Stabiliteten er i orden. Vognmanden I har aftaler med, der skal komme med materialerne fra grusgraven, har af en eller anden årsag ikke kunnet levere et læs til tiden, som det var aftalt. Han har fået en anden lastbilchauffør, en anden vognmand til at komme med et læs som skulle være tilsvarende det materiale, der er blevet bygget af hele tiden. Det ved man ikke lige i starten, at der kommer et læs med noget andet materiale. Der bliver kaldt på mig, fordi det er mig, der har ansvaret som bygmester for det her vejbyggeri.

Jeg kommer derhen for at se, hvordan det ser ud. Jeg ser en stor lastbil, nærmest en sættevogn der er fyldt op med materialer. Jeg kan se, at hvis han kører ind på vejen, vil han smadre den vej, vi bygger på. Jeg går hen og siger til ham, at han ikke må køre ind på vejen, den kan ikke bære, hvis man kan køre lige på den, den skal have en bestemt bærekraft.

Jeg kigger på materialerne, opdager at det er en anden type materialer han kommer med, end det vi er vant til at få. Dette materiale det er lavet i strandsand, og så er der runde store sten i op til 60 mm. Det er fint materiale, men det er totalt uegnet til at bygge vejbro med, til at bygge sådan en vej med.

Jeg tænker så på, om han bare skal læsse det af. Kan jeg bruge det i et mellemlag, inden jeg lægger de sidste 20 cm på? Jeg kan se ham vognmanden, han ser ikke glad ud. Jeg spørger ham efter materialet der. Jamen han kommer jo med det, han skal komme med, siger han. Jeg siger, at jeg ikke har bestilt det materiale der, jeg har heller ikke bestilt, du skal komme med det. Ham manden spørger, hvor han skal læsse det af. Jeg spørger ham lidt til prisen. Den er tre gange så høj som normalt. Så siger han, ”hvor skal jeg af med det henne?”

Så står jeg i valget med mig selv, skal jeg tage det læs? Skal jeg få det læsset af et andet sted? Eller skal jeg bede ham køre med det? Jeg ved, det ikke er egnet, jeg kan ikke bygge vejen af det, men skal jeg bare lade det ligge et andet sted?

Så står jeg der en kort tid og skal arbejde med tilgivelse til mig selv for at finde ud af, hvilket valg jeg skal tage. Der går et stykke tid, jeg tumler med det. Så sker det lige pludselig, at jeg bliver oplyst på en ny måde, har taget valget, men det var nødvendigt med tilgivelsen først, for det var enten at vælge det til eller fra. Jeg skulle have lidt tid, men tiden var der ikke, det var presset. Jeg valgte så det, der skulle til for at løse det.

Jeg spekulerede så efterfølgende på, hvorfor vejen var så smal. Så fandt jeg ud af, at i den ene side var der mosebund og dynd, ingen bærekraft. I den anden side var der en bjergskræning med mange hundrede meter ned, så det var en smal vej, men en bæredygtig vej.

Så mediterer vi lidt på tilgivelsen og på valget, og på et tidspunkt blev man oplyst i den valgproces, og da man blev oplyst, der havde man taget valget.

Det arbejder vi med i dag, lægger det ind som en meditation. Sættevognen var så stor, at den kunne ødelægge alt, materialerne var ikke de rigtige, flotte materialer, men uegnede til vejbygning. Tilgivelsen, valget, beslutningsprocessen og senere hen oplysthed.

I oplystheden så man, at den ene side var der mosebund, og den anden side var der en bjergskråning.

Så kan man spørge, hvordan kan der ligge mosebund på et bjerg? Vi kan sige, der var et fladt område, hvor der var mosebund.

Vi mediterer og bygger på den oplyste vej.

Godmorgen til alle, mit navn er Peter L. Simonsen fra Healerskolen i Sønderjylland, godmorgen og tak.

>Huset i Centrum< Healerskolen i Sønderjylland Peter L. Simonsen tlf. 2365 9701 & 2985 1763 mail@healerskolen-sdj.dk